

však plnou moc ve stanovené lhůtě nepředložil. K nedostatku plné moci jest podle § 37 c. ř. s. hleděti z úřadu v každém období rozepře. Ježto řádná plná moc žalovaného Viléma S-a pro právního zástupce Dr. Oskara H-a nebyla ve lhůtě k tomu dané předložena, nebyl tento žalovaný ve sporu zastoupen, počínajíc prvním rokem ze dne 24. srpna 1932, a řízení proti němu bylo, počínajíc tímto prvním rokem, zmatečné (§ 477 čís. 5 c. ř. s.). Bylo proto podle § 7, prvního odstavce c. ř. s. a podle § 478 druhého odstavce c. ř. s., pokud jde o žalovaného Viléma S-a, zrušiti pro zmatečnost rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením, počínajíc prvním rokem ze dne 24. srpna 1932 a prvému soudu uložit, by, pokud jde o tohoto žalovaného, dále jednal a znovu rozhodl.

Čís. 13483.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).
Ve sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč není odvolací soud oprávněn konati ústní odvolací jednání podle § 486 c. ř. s. a zrušiti rozsudek prvního soudu podle § 496 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1934, R I 435/34.)

O k r e s n í s o u d v C h., oddělení pro pracovní spory, uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu podle § 496 čís. 2 c. ř. s. přehlédnuv, že jde o rozsudek oddělení okresního soudu pro pracovní spory a že podle § 33 zák. č. 131/1931 ve sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč má věc před odvolacím soudem býti znovu projednána v mezích návrhů stran obsažených v odvolání. Z toho předpisu, jakož i z dalšího ustanovení § 33 cit. zák., — že o řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního soudního řádu o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními (s odchylkami, jež se na tento případ vůbec nehodí), je patrné, že, jde-li o odvolání z rozsudku pracovního soudu, pokud se týče oddělení pro spory pracovní (§ 4 odst. 2 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.), nelze použití ustanovení čtvrté části c. ř. s. (§§ 461—501 c. ř. s.) a že je tu postupovati podle předpisů §§ 226 a násl. c. ř. s. Odvolací soud tudíž pochybil, konal-li ústní odvolací jednání podle § 486 c. ř. s. a zrušil-li rozsudek prvního soudu podle § 496 (2) c. ř. s., ježto obou ustanovení v tomto řízení použil mylně. Byloť povinností odvolacího soudu, by po přednesu stran učinil původní usnesení a připustil důkazy, jež pokládal za potřebné ke spolehlivému posouzení a rozhodnutí sporu, a aby tyto důkazy (pokud zákon nepřipouští odchylky) sám přímo provedl a pak rozhodl rozsudkem. Jde tedy o podstatné vady odvolacího řízení, zabraňující odvolacímu soudu, by napadené usnesení mohl věcně přezkoumati, a proto bylo se usnésti, jak svrchu uvedeno.